

gjør det muligt i det enkelte Tilfælde at idømme en længere Straff, som ved at foreskrive Straffe, der jævnlig vilde fremtræde som saa haarde og uforholdsmæssig strænge, at der maatte være nogen Fristelse for vedkommende Mhyndigheder eller Rævninger til at undgaa deres Anvendelse ved at see igjennem Fingre med eller at bortraffonnere det Forbryderiske i den begaaede Forseelse. Ogsaa i en anden Henseende turde der være Anledning til at gjøre Forskjel mellem Udelsen af Gaver for Udførelsen af en Embedsvirksomhed og for Krænkelsen af en Embedspligt, nemlig med Hensyn til Ansvar for den, der yder Gaven til Embedsmanden. Det skjønnes ikke rettere, end at der — bortset ogsaa i denne Henseende fra Forholdet ligeoverfor Dommere — ikke er tilstrækkelig Føie til at ansee det som strafbart, ved Betaling, Douceurer eller deslige at fremkalde eller fremsthynde Udførelsen af en i og for sig lovlig Embedsvirksomhed, hvorimod det ganske vist maa stemples som strafværdigt at bestikke en Embedsmand til at gjøre Brud paa sin Embedspligt, og man har derfor i Udkastets § 114 kun sat Straf for dette sidste Forhold. Med Hensyn til Størrelsen af denne Straf skal man iøvrigt bemærke, at det vistnok er en Forudsætning, at den Paagældende har indset eller maattet indsee, at den Handling, hvorfor Gaven ydes eller tilbydes, indeholder en Krænkelse af Embedsmandens Pligt, men af Hensyn til, at navnlig den uoplyste Almuesmand ofte ikke formaer klart at skjelne paa rette Maade med Hensyn til de herhen hørende Forhold, har man dog troet ved Siden af Fængelsstraf at burde som Straffelalternativ i § 114 opstille Bøder. Ved Ordene „for sine Embedshandlinger“ i § 112, jfr. Ordene „i sin Dommervirksomhed“ i § 115, har man tilstøttet at betegne, at det Forbryderiske bestaar i, at Embedsmanden fordrer eller modtager Gaver for at røgte sin Embedsdont, ligegyldigt om Saadant skeer før eller efter Udførelsen af denne, eller om Taler er om en enkelt Embedshandling eller om en Række af saadanne eller en heel Embedsvirksomhed af en vis Art, hvorimod det neppe i Almindelighed kan stemples som strafbart, at en Embedsmand som Erkjendtlighedsbeviis i Anledning af

sin Embedsvirksomhed i Almindelighed modtager en Gave eller deslige, naar den ikke kan refereres til visse Embedshandlinger eller betragtes som ydet for at fremkalde, eller som Bøn for, en vis Embedsvirksomhed, f. Ex. hvor en Egnens Beboere ved Embedsjubilæum eller ved Embedsforflyttelse i Forening ved en Gave søge at vise deres Paakjønneelse af Embedsmandens Færd. Man har derfor ikke i § 112 eller i § 115 villet bruge Udtryk som „i Anledning af“ eller „med Hensyn til sine Embedshandlinger“, men iøvrigt er det en Selvfølge, at det i paakommende Tilfælde maa bedømmes af Rævningerne efter et fornuftigt Skjøn over de tilstedeværende Omstændigheder, om Gaven skal ansees at have den ene eller den anden Character. At Embedsmanden ikke bør beholde eller vedblive at drage Fordeel af den ulovlig modtagne Gave m. v., forstaaer sig formeentlig af sig selv, og da der fremdeles ikke er nogen Grund til, at den, der har ydet Gaven, skulde have den tilbage, har man i § 117 foreslaaet, at de ydede Gaver eller Fordele, eller sammes Værdi, skulde tilkjendes Statskassen.

Som bemærket er der efter Kommissionens Anskuelse Opfordring til i det Hele at betragte det omhandlede Forhold fra et andet og strengere Synspunkt, hvor der er Spørgsmaal om Gave-Udgifter til eller Gave-Modtagelser af Dommere. Den Reenhed og Ophøiethed over Partihensyn, der maa kræves hos Dommeren, Vigtigheden af at fjerne endog det blotte Skin af, at han i sin Virksomhed, der gaaer ud paa at øve Ret uden ethvert Hensyn, er modtagelig for ydre Paavirkning, maa formeentlig føre til ikke blot at opstille den absolute Forbring til ham, at han under ingen Omstændigheder maa modtage nogen Gave i sin Dommervirksomhed, dette forstaaet paa den ovenfor antydede Maade; men Overtrædelsen af dette Forbud fra Dommerens Side synes overhovedet i den Grad at være uforenelig med de Pligter, som hans Stilling paalægger ham, at den altid bør paadrage ham Straf af Embedsforbælgelse, foruden at dermed efter Omstændighederne maa kunne forbindes anden Straf. I Overensstemmelse hermed har man i § 115 for den Dommer, der i sin Dommervirksomhed fordrer, modtager eller lader sig tilstige